

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: O store GUd! hvad har dog dig

Citation: Brorson, Hans Adolph: "O store GUd! hvad har dog dig", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del.* - 1951, 1951-56, s. 305. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid126848/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

2. Om Igienfødelsen.

Nr. 105.

Mel. Alleneste Gud i himmerig.

O store GUD! hvad har dog dig
Bevæget til at trykke
I mennesket saa yndelig
Dit billede ædle smykke?
Hvad var den ormessæk da riig,
Den skabte siet sin skaber liig.
I sin fuldkomne lykke!

2. Det gør os nu din godhed klar,
At du, al godheds kilde,
Dit liv, som du selv i dig har,
Os mildt meddele vilde,
At unde sielen arv udi
Din egen hellighed, fordi
Hun var din lyst til hende.

3. Thi har du Adams stand saa stor
Og hellig vildet gjør,
At hand paa held verdens jord
Dit rige kunde føre,
Men selv allene vilde du,
Maus HERRE, GUD og Konge, nu
I sielen boe og raade.

4. Du selv din bolig smykket har,
Skiøn uden til og inde,

Overskrift: *Om Igienfødelsen* | *Om Igienfødelsen II.*
Nr. 105. HJ-7. 1, 3: mennesket | mennesket 4-5, 6-7. 2, 3: dit) det H.

Nr. 105. Oversættelse: O grosser GUD! o højstes gudt, forsatser!, Schr. s. 320. —
1, 2-4: 1. Mos. 1, 26-27. — 1, 5: *hvor*, — 2, 4: *mildt* gavnildt. — 2, 5: *at*
for at. — 2, 6-7: *fordi han var din lyst til hende* mæske: fordi Guds hellighed
(han) var, hvad han havde sin glæde (yat) i at give sjælen (hende). L. 5-7 hælder
i originalen: Die helligkeit, die dir bewost, Theilst du uns mit, denn deine lust
ist bey den menschenkindern. — 3, 1: *thi* derfor; *stand* tilstand. — 3, 4: *dit rige*
kunde føre kunne udøve dit herredømme, 1. Mos. 1, 28. — 4, 1: *din bolig* Adam.

Hans krop var konstig, dælig, klar,
Af lemmer, glands og sinde,
Fra døden fri i fryd og fred,
Og havde paradis derved
Til bælg, føde, glæde.

5. Som denne heiligdom for dig 213
Allene skulde være,
Saa blinked' der saa underlig
Din Guddoms glands og are,
Usynlig var, som du, hans siel,
Som skulde evig lide vel,
Og døden aldrig smage.

6. Hvor saae man det oplyste sind
I himmel-fryd af smile,
Da GUD gik selv i sielen ind
At have der sin hvile;
Da hun var fyldt med lys og ret,
Og alle hendes krafter net
Til HERREns pris forbundne.

7. Guds lyses straal der slog saa stærk,
Der funkede og brændte,
At hand GUDs væsen, vey og verk
Og egenskaber kiendte,
Den glemmemfrenge han saa klar,
At Adam saae, i hvor hand var,
Sit allerstørste gode.

8. Hand brugte ingen skrift og prent,
At finde dine veje,

4, 5: *fred*, mre 12-2. 5, 3: *ses underlig* stor underlig Bb.

4, 4: *sinde*] Originalen har »sinnes«, der visstnok betyder sandset; her er vel ment det samme; sanderne, set som en del af legemetets hærlighed (*hans krop*, 1, 3). — 4, 6: *derved*] orig.: *dabey*, dosuden. — 5, 1: *som*] oftersom. — 5, 3-4: I legemetets heiligdom (*der*) gav guddommehansen sig glintvis til kende (*blinked'*) ved ytringerne af den usynlige sjæl (l. 5 og v. 6). — 5, 6: *fide velj* have det godt. — 6, 6: *nejl*] punkt. — 7, 1: *strømt* stråle; *stog* ramte. — 7, 3: *af* ss at; *hund*] Adm. — 7, 7: *sit allerstørste gode*] Gud, jfr. 9, 2; 1b, 7. — 8, 1: *brugte*] behøvede.

Til dig hans gandske sind var vendt,
Dig vilde hand kun eye,
Dit væsen var hans tiidsfordriv,
Din ville var hans lives liv,
Begyndelse og ende.

9. Hand ønskede dig af hiertens grund,
Du varst hans største gode,
Hans paradiis og frydens lund,
Hvori hans herte hoede,
I hvad hand gjorde eller lod,
Din gierning ham for øyne stod,
Hvori hans herte hvælte.

10. Hans sands var af GUds klarhed fuld,
Af kierlighed hans ville,
Lod haant kun om med jordens guld
Og verdens lyst at spille,
Thi viisdom, som det beste veed,
Og uforfatsket hellighed
Var sielens guld og glæde.

11. Hvad var dog sielen angenem
For GUd i friheds sæde!
Hun var, o GUd, dit huus og hjem,
Dit paradiis og glæde,
Du varst i Adam, hand i dig,
Og skulde derfor idelig
I himlen med dig leve.

12. Men ach! at Adam faldt fra GUd,
Og al hans lyst blev øde,
Hans viisdoms lys gik gandske ud,
Og helligheden døde,

214

8, 6: *ville*] *villie* Jfr. 9, 2: *varst]* var Jfr. 9, 3: *frydens lund]* *fryden-lund* Jfr. Jfr.
nr. 29, 1, 1, 10, 2: *ville*] *villie* HJ. 11, 5: *varst]* var Jfr. 12, 1: *men]* mens H.

8, 6: *hans lives liv]* det livgivende i hans liv. — 9, 5: *lod]* umild. — 10, 1: *sands]*
inventar. — 10, 4: *spille]* loge. — 11, 1: *husud]* hvor; *angemæn]* ydlig. — 11, 2:
i *friheds sæde]* i sin frihed; det var af fri vilje, at sjælen adled God.

Fra dig hans sind blev plat forvendt,
Du est for sielen ubekindt,
Recent fremmed, mist og borte.

13. Nu har al verden satans sind
Og billede, desverre!
Enhver er af naturen blind,
Og løber fra vor HErrre.
De flye for GUd, som for forgift,
Og soige, efter kigdet's drift,
Den skidne verdens glæde.

14. Ach tag dog denne blindhed hen,
Og ler os dig at kiende,
Lad ordet dog dit lys igjen
I vore siele frænde,
Væk hierret op ved Guddoms kraft
Til livet, som vi før har haft,
At vi i GUd maae leve.

15. Du har mig til dit billed' sat,
Din berlighed at love,
Skal nu min siel, din egen skat,
I satans arme sove,
Din egen skabning, liv og aand,
Skal den nu gaae i satans haand, 215
Og evig ham tilhøre?

16. Hvad skal dog sielen som en ravn
Det raadne mere smage?
Red dog, o GUd! dit store navn,
Og hent min aand tilbage,
Hun flyver om i syndsens nat,
Og faaer din haand mig ikke fat,
Saa er jeg evig borte.

12, 6: *est*] er *Is* 7, 13, 2; *desverre*] *disverre* H.

12, 9: *plat*] fuldstændig; *forvendt*] bortvendt. — 12, 7: *mist*] mistet, gæet tabt. —
13, 6: *efter*] ifølge. — 14, 1: *hen*] bort. — 15, 3: *din egen skat*] sielen som Herrens
haand. — 16, 1: *haand*] hvorfor. — 16, 1-2: Billedet er Brorsons.

17. Se! var din sön os dog saa troe,
Og i vort kigd sig klædde,
At hand os ud af salans kloe
Og strikker vilde rødde,
Os har du hund jo selv bered
Til viisdom og rettfærdighed,
Til hellighed og frelse.

18. Lad sielen ved hans maaede-euar
Dog liv og sundhed finde,
Og hans Guddommefig natur
Os fast med dig forbinde,
Hand blev en vey til GUd igien,
Vor sandhed, at vi lige hen
Til livet kunde komme.

19. Giv os dit lys, at hver for sig
Maa komme ret til live,
Og da vi alting har i dig,
Os gaudiske dig hengive,
At trænge med et opvakt sind
Op u-ophørlig længsel ind
Til dig, vort største gode.

20. O! lad dit billede dog snart
Ved aandens kraft oprinde,
At vi dit eget sind og art
Forklaret i os finde,
Lad sielen renses meer og meer,
Til hun sig fuld-forklaret seer
I evig dig at skue.

18, 3: *Guddommefig* [Guddommiges] *Hu*. 18, 5: *blev*] vor *Ha* (vel tryktel) for *vær*, er *Hu*. (orig.: ist). 20, 6: *til*] thi *H.*

17, 5: *bered*] gjort røde, økendet. — 17, 6-7: 1. Kor. 1, 30. — 18, 3: *hans Guddommefig natur* som han (Kristus) har givet os del i; 2. Pet. 1, 4. — 18, 5-7: Joh. 14, 6. — 18, 5: *al*] for at. — 20, 3: *art*] væsen. — 20, 4: *forklaret*] i hellig skikkelse. — 20, 6-7: indtil sjælen ser sig nulstid herliggjort derved, at den evig skuer Gud, 1. Joh. 3, 2, jfr. 2. Kor. 5, 18.

Nr. 106.

Min fader! fød mig til dit billede at bære, 216
 Og skab mig om paa ny i herte, siel og mod,
 At jeg kand hellig, viis, og fuld af godhed vere,
 Som du i din natur est hellig, viis og god.

2. Mit lys! oplys mig, lad din naades glands opklare
 Udi mit hertes boe, at drive mørket bort,
 Thi ellers maa jeg vild i denne verden fare,
 Og blive evig vild, formørket, fast og sort,

3. Min vey til livels land! ach aahne mig de porte,
 Som mig ved troen til dit rige fører ind,
 Du veedst jo, at dit barn har længe været borte,
 Og strider nu dorhen med hungrig siel og sind.

4. Min sandhed! her mig ret paa sandheds vey at træde
 I Guds retsindighed med nophørlig flid,
 Driv verdens aand paa flugt ved ordets lys og glæde,
 Og gør mig fast og stærk i al min kamp og striid.

5. Mit liv! ach lev i mig, at jeg ved dig oplives,
 Thi uden dig jeg er til alt det gode død,
 Naar sielen smager dig, da mættes hum og trives,
 Du est mit himmel-man og rette livets brød.

6. Mit lam! som uden skyld taalmodig for os døde,
 Ach! giv mig og et ret taalmodigt lamme-sind,
 Saa skal jeg mig og cy til korset lade støde, 217
 Men villig med dig gaae i alle torne ind.

Nr. 106. H. B. T. 1, 4: est] er Jø-7. 3, 1: høets] Løvens H. 3, 3: vendst] veed Jø-7. 3, 4:
 est] er Jø-7; mit] min B. J. 3, se nr. 26, 1, 3; høets] Løvens H.

Nr. 106. Oversættelse. Mein Vater Zeige mich, dein kind, nach deinem billede, C. A. Berndtshoff, Schr. s. 420. Salmen børres af en opregning af betegnelser, som bibelen tillegger Jesus, idet der dog i v. 1 begyndes med Guds fadernavn. Opregningen minder om nr. 95. — 1, 1-2: *fod mig, skab mig*, genfælelsen eller myskabelsen her set, ikke som noget en gang sket, men som gensand for den kristnaas ben. — 2, 1: *mit lys*: Joh. 3, 12; *opklare!* skinne frem, jfr. nr. 6, 7, 1. — 3, 1; 4, 1; 5, 1: *meg sandhed*, hvil Joh. 14, 6. — 4, 2: *Guds retsindighed* den af Gud virkede retsindighed. — 5, 4: 2. Mos. 16; Joh. 8, 48-50; man] manna. — 6, 1: *lam*: Joh. 1, 29; Es. 33, 7. — 6, 3: *og eg*, heller ej (fig. så lidt som Jesus); *mig ... til korset lade støde!* lade mig nødvænningen påse eller drive hen til korset.